

PIEP is BANG!

toch niet? En dan, opeens, weet Piep het zeker. Een groot eng dier komt op hem af. Piep ziet een spin. Nee, niet zo'n piepklein spinnetje waar je helemaal niet bang voor hoeft te zijn, maar een ontzettend grote, dikke spin. Een spin die alwaar groter en nóg groter wordt. Piep bibbert van angst, hij trilt helemaal.

Langzaam maar zeker komt de spin dichterbij. Piep hééft het niet meer. 'Help, help, een spin! Een muizenetende spin!' Wat is Piep bang. Hij moet iets doen! Maar wat? En dan....., opeens....., als de spin héél dichtbij is....., rent Piep zo hard hij kan langs de spin het gangetje in naar boven. De spin verbaasd achterlatend.

"Nou zeg", zegt Simon het spinnetje, "wat is dat nou? Wat zijn dat voor manieren? Zo'n muis kan toch wel even hallo zeggen voordat hij er als een haas vandoor gaat? Of is er iets aan de hand? Waaróm rent hij zo hard weg? Ik zal eens even gaan kijken!"

Maar dat hoort Piep niet. Hij rent en rent en rent, zo hard hij kan en zo ver mogelijk weg. Maar erg ver komt hij niet. Want daarnet hebben mannen met een graafmachine de sloot langs het maisveld dieper uitgegraven. En precies dáár rent Piep in volle vaart naartoe. Je begrijpt vast al wel wat er gebeurt.....? Precies! Piep valt in de sloot. Boem!!! Gelukkig maar dat er geen water in zit.

"Au!" roept Piep, "ik heb mijn neus gebroken. "Au, au, au! En nu zit ik in de sloot. Ik wil er uit!" Zo snel mogelijk probeert hij uit de sloot te krabbelen. Maar helaas, dat lukt niet. De slootkant is veel te steil. Telkens glijdt Piep weer terug in de sloot, hoe vaak hij het ook probeert. Daar zit hij dan. Helemaal alleen in een sloot waar hij niet meer uit komt. "Help", roept hij, "help! Help, help mij toch". Maar niemand hoort hem roepen, helemaal niemand!

Of toch wel.....? Na een tijdje verschijnt opeens het koppie van Simon boven langs de slootkant. Simon was Piep achterna gerend. Maar zo snel Piep kon rennen, zo snel kan Simon dat niet. Vandaar dat het even duurde voordat Simon de sloot bereikt. Met één blik ziet Simon wat er aan de hand is. "Je zit knap in de problemen, vriend", roept hij. "Kun je hulp gebruiken?" En ja....., natuurlijk kan Piep hulp gebruiken! Alle hulp is welkom. Maar hoe een klein spinnetje hem zou kunnen helpen? Dat begrijpt Piep niet.

Gelukkig is Simon veel slimmer dan Piep denkt. Snel roept Simon alle spinnen uit het maisland bij elkaar en allemaal spinnen ze een lange spinnenwebdraad. Van al die draden bij elkaar maken de spinnen één dikke, sterke draad die tot onderin de sloot komt. "Kom op muis", roept Simon vervolgens naar beneden, "pak de draad goed vast, dan trekken wij je er uit."

Zo gezegd, zo gedaan! Piep pakt de draad met alle vier zijn pootjes vast en alle spinnen uit het veld trekken hem samen omhoog. Een minuutje later staat Piep oog in oog met zijn redders. Piep kan Simon wel omhelzen en dat doet hij ook! Zo blij is hij nu!

En waar is de spin gebleven waar Piep eerst zo bang voor was?
Die grote, enge spin?

Gelukkig, die spin, die is er niet meer. Die spin is veranderd in een héél lief, klein spinnetje, Simon genaamd. Die grote, enge spin bestond natuurlijk niet echt, die zat alleen maar in Piep's hoofd. 'Bang zijn is dom', beseft Piep nu. 'Want als je bang bent, zie je de dingen héél anders dan ze in werkelijkheid zijn.' En Piep belooft zichzelf plechtig dat hij vanaf vandaag nooit meer bang zal zijn!

Midden in het maisveld van boer Biet zit een piepklein gaatje in de grond. Dat gaatje is het begin van een gangetje en dat gangetje gaat naar een holletje. En in dat holletje, helemaal onderin, diep onder de grond en zo ver mogelijk weg van van alle gevaar, zit Piep. Piep is een muis, een klein muisje nog maar. En Piep is bang. Erg bang. Waarvóór hij precies bang is, weet Piep zelf ook niet. Eigenlijk is hij overal bang voor. Hij is bang voor grote mensen, voor spelende kinderen, voor honden en katten, voor auto's, voor regen en voor harde geluiden. Piep is bang voor alles.

Ook Simon het spinnetje heeft het holletje ontdekt. Spinnetje Simon heeft genoeg van de warme zon. Hij wil een middagdutje doen in de schaduw. 'Een prima plek om te slapen, zo'n holletje onder de grond', denkt het kleine spinnetje. En niets vermoedend loopt hij het holletje in waar Piep veilig verstopt zit.

Nou ja, veilig..... Veilig.....? Nee!!! Piep voelt zich helemaal niet veilig. Zelfs in het holletje, diep onder de grond, is Piep bang. De wind die boven zijn hoofd door de maisstengels waait, maakt er zó'n raar geluid. Het is er zó verschrikkelijk donker. En overal om hem heen zijn schaduwen die nóg donkerder zijn. Eng hoor! En beweegt daar niet iets? Hoort hij niet iets? Jawel! Of

